

BENE ZOLTÁN

Halott nőt találni

Délután négy óra tájban találtuk meg a halott nőt. Korea, aki már nagyon részeg volt, megtapogatta a nyaki verőerét, megcsóválta a fejét, aztán szabályosan megcsócsórszta. Szép volt a halott nő. Fiatal. Vörös volt a haja, az ajkai lilák a haláltól, mégis ingerlőek. Ujjatlan trikót és térdnadrágot viselt. Úgy két-három méterre tőle két papucs hányódott, nyilván az övé lehetett. A körmeire parányi alakzatokat festettek, a szeme is kipingálva. Nem lehetett több huszonöt évesnél. Figyeltem az arcát. Korea közben felhúzta a trikóját, markolászta a melleit. Zsabó is odament, kérte Koreát, az egyiket adja neki. Odaadta. Meghúztam a flakont, a bort pár pillanatig a számban tartottam, mielőtt lenyeltem. Korea a halott nő jobb mellét gyúrta, Zsabó a balt. Belefeledkeztek. Dongó az egyik fának vetette a hátát és az eget kémlelte. Én a nő arcába bámultam. Hasonlított Ilonára. Végső soron minden nő hasonlít Ilonára vagy Mártára vagy Andira vagy Klárira. Ez épp Ilonára leginkább. Ilonát a Wartburgommal vittem le a Balatonra, s ahogy megláttuk a tavat Kenesénél, elsírta magát. Nem-sokára a parti nádasban az enyém lett. A halott nő azonban nem Ilona, és nekem régen nincs már meg a Wartburgom. Egyebem se.

– Két napig még nem lesz bűdös – jelentette ki Korea. – Beljebb húzom.

Megfogta a tetem lábait, és vonszolni kezdte a liget belseje felé. Zsabó segített neki, Dongó elővette a farkát és vizelt. Akár egy csődör.

– Mit akartok vele? – kérdeztem.

– Közöd?

Semmi. Semmi közöm nincs hozzá. Kripli vagyok, akit megtúrnek. A kacská jobban kezemmel és a merev bal térdemmel nem tudnék egyedül megélni. Hálás lehetek, közöm nem lehet. Utánuk sántikáltam, Dongó, nagy farkát maga előtt lógatva, velem tartott.

A liget mélyebb részein dúsabb aljnövényzet tenyészett, az egyik bozótban alakítottuk ki ideiglenes szállásunkat. Így, nyáridőben kiváló hely volt. Koreáék oda cibálták a halott nőt. Miután behúzták a bozótban megbúvó kicsi tisztásra, amelyet szétszakított kartondobozokkal, kidobott paplanokkal és hasonlókkal béleltünk otthonossá, visszajöttek hozzánk a csalit elé, és Korea azt mondta:

– Először én alszom veled.

– Ez undorító – jegyeztem meg.

– Közöd? – emelte fel a hangját Korea, aztán békülékenyen, leereszkedően hozzátette:

– Amúgy ne aggódj, köcsög, nem fogok egy hullával farkalni. Csak alszunk. Jóccakát!

– A második én leszek – szólt Zsabó. – Odafúrom az arcom a vállához és a tenyereiben a mellével alszom el.

Leült egy fa tövébe, dekket vett elő a zsebéből, rágyújtott. Dongó elcsomagolta a férfiasságát, idétlenül nézett bennünket, elvette tőlem a bort, meghúzta. Úgy dőlt el, akár a fák.

Klárival mindig úgy aludtam, ahogy Zsabó akart a halott nővel. Andival viszont inkább úgy, hogy a fenekét fogtam egész éjjel. Márta nem szerette, ha hozzáérek alvás közben. Ilona úgy bújt, mint valami kis állat. De mind melegek voltak. Ez a nő viszont valószínűleg hideg.

– Nem hideg?

– Micsoda?

– A nő.

– Annyira nem.

Zsabó fújta a füstöt, a végleg használhatatlan csonkról újabb dekket gyújtott meg.

– Jó még. Ha nem, majd megmelegítjük.

Dongó horkolt. Márta szerint én is horkoltam, de Andi ilyet sosem mondott. Ilona annyit jegyzett meg egyszer-kétszer, hogy hangosan szuszogok, Klári pedig arról panaszkodott, hogy ráfolyatom a nyálam álmomban. Ez a halott nő nem emelne semmilyen kifogást.

– Egyszer találtunk egy guminőt – mondta Zsabó. – Csak nem tudtuk felfűjni. Három napig próbálkoztunk, de petyhüdt gané lett belőle csak, több semmi. Bedobtuk a folyóba.

– Aludtatok vele?

– Azzal nem aludni akartunk, hanem dugni, de nem jött össze, most mondtam. Ne legyél köcsög!

Zsabónak igaza van. Értetlen vagyok és tapintatlan. Hálátlan is, persze, hiszen nélkülük már rég megmurdeltam volna a kacska jobb kezemmel és a merev bal térdemmel.

– Jó’ van, na – vigyorgott rám Zsabó. – Ne szontyolodj’ el! Egy félórácskára mellé fekhetsz majd!

Nem tudtam, akarok-e egy halott nő mellé kucorodni egyetlen percig is, de Zsabó ajánlata olyan megtiszteltetés, aminek nehéz lesz ellenállni. Megkerestem a boros flaskát Dongó mellett. Nem folyt ki belőle az anyag. Odanyújtottam Zsabónak, utána én is ittam.

– Neked volt valaha feleséged? – érdeklődött Zsabó.

– Nem. Soha.

– De csak nem vagy tán szűz? Nőd volt, ugye?

– Négy – húztam ki magam. – Ilona, Márta, Andi és Klári.

Zsabó a vállát vonogatta, ezt érthettem úgy is, hogy nem hisz nekem; úgy is, hogy hisz, csak sajnál; meg úgy is, hogy hisz és irigykedik. A kacska jobb kezemmel és a merev bal térdemmel még hihető volna a négy barátónó, a rapcsos képem miatt azonban bárkiben kételyek merülnének fel. Zsabó ráadásul nem is bárki, hanem Zsabó, aki jól tudja, milyen undorral tekintenek rám a szállón is, ha olykor elvetődünk; különösen, amikor tusolok, és a hegek látszanak a hátamon, az oldalamon, a combomon... És a pöcsömön – még azon is.

– Akkor még nem voltam ilyen... – próbálkoztam.

– Na, ja – nyugtázta Zsabó, nyúlt a flaskaért, ivott.

Sokáig nem történt semmi. Órák, napok, évek egyaránt lehettek. Aztán előmászott Korea, nyújtózott és recsegve fingott, akár valami nyárspolgár reggelente a hálszobájában. Zsabó szó nélkül bekúszott a bozótba. Dongó már nem aludt. Korea magyarázni kezdte neki, mi történt velünk, de csak értetlenül nézett.

– Milyen nő? – kérdezte.

Korea legyintett. Dongó rám meredt, én elmondtam neki a halott nőt, az alvást, a híreket. Dongó röhögött, azzal elment borért.

– Engem nem vonzanak dögök – morogta. – A bor vonz. Hozok nektek is!

– Jó érzés? – fordultam Koreához.

– Nem rossz – mondta. – Hagyjál most!

Hagytam. Üldögélt, lassan ránk ereszkedett a szürkület, aztán az este. Zsabó előbújt a bozótosból.

– Menjél be egy kicsit, haver – vetette oda nekem.

– Ez? Minek? – csodálkozott Korea.

– Csak egy kicsit, utána jobbról és balról melléfekszünk mi egész éjszakára.

– Felőlem...

Négykézlábra ereszkedtem és komoly küzdelem árán elszerencsétlenkedtem hibás testemet a halott nőig. Hanyatt feküdt, a trikója már nem volt rajta. Elomló mellei voltak. Tudtam, hogy nem látnak a többiek, mégis odahevertem mellé. Átöleltem. Nem volt hideg. Melegnek sem mondanám, de hideg nem volt. Parfümillatot éreztem és valami mást, valami furát. A vállára hajtottam a fejem, visszafojtottam a lélegzetem. Semmi. A mellkasa nem emelkedett és nem süllyedt, nem pihegett és nem nyöszörgött. Halott volt. Mégsem maradt erőm arra, hogy elhúzódjak. Szimatoltam a parfümöt, szívtam magamba, akár a kiszáradt talaj az esővizet. Aztán egyszerre azt éreztem, hogy emelkedik a mellkas alattam, lélegzik a test. Langyos érintés suhan keresztül az arcomon, majd másodpercekig valami nedves tapad a bőrömhöz. Érzem, ahogy a női test eltávolodik a testemtől, érzem, ahogy még visszanyúl hozzám egy percre, az auránk egymásba fonódik pár pillanatra, aztán elengedjük egymást. Belefúrom az arcom a pihe-puha párnába, süllyedek vissza a félálomból az álomba, és akkor robbanás szakítja szét az egészséget...

Felkaptam a fejem, azt hiszem, kiáltottam is. Csak a halott nő feküdt mellettem, a keblei szétomlottak. Lejárt az időm, ki kell kecmeregnem a tisztásról. Nem bán-

tam, hogy vége. Hallottam, hogy Dongó énekel, tehát van bor. Bor van, minden van. Sötét volt már, Korea és Zsabó szó nélkül belevetették magukat a bozótba. Oda, ahol én előbukkantam. Dongóhoz mentem, kivettem a kezéből, meghúztam a boros flasket. Pár pillanatig a számban tartottam, mielőtt lenyeltem a nedűt.

– Jó volt? – kérdezte Dongó.

– Jó – hagytam rá.

– Milyen a nő?

Halott, gondoltam. És egy kicsit emlékeztet Ilonára, aki a kenesei nádasban lett az enyém. Végül is jó, hogy találtunk egy halott nőt.

VLADIMIR ŽIVKOVIĆ